

Μὰ ποῦ τάμαθες ἀλήθεια ;

Φ.— Μόνος τὰ καταλαβαίνω,
κι' ἔως τότε, Περικλῆ μου, θάσαι ζῶ νὰ σέ μαθαίνω ;

Ἐνα Σεβὰχ θαλασσινὸ τὸ Φάληρο κι' ὁ Στόλος
μ' ἀνέδειξαν καὶ φέτο,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας ἔγινα Μάρκος Πάλος
μ' ὄμειγα, Περικλέτο,
ὅπου θὰ πῆ πουλάρι
φτιασμένο γιὰ στηλιάρι.

Π.— Δέξου λοιπόν, τῶν θελλῶν καὶ τῆς θαλάσσης θρέμμα,
γενναῖον Ξυλοφόρτωμα κι' ὀλοταχῶς κι' ἥρεμα.

Ἄγγαλον τὴν Νέαν ὕμνωδῶ καὶ πρόποσιν τῆς κἀννα κι' ἀπ' ἔδω.

Πίνετε, παιδιὰ καυμένα,
πίνετε μαζὶ μ' ἐμένα.
Τόκα μία τὸ ποτήρι
στῆς χαρῆς τὸ πικνηγύρι.

Ἴσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι,
φέλλετε μὲ θάρρος βλοῖ,
σήμερα χαρὰ μεγάλη,
σήμερα πομπὴ καὶ σχόλη.

Ἐξὸ σήμερα σαράκιμα...
ἤθανε σὰν τὰ πουλιά,
ποῦ τὰ κυνηγοῦν γεράκιμα,
στῆ δική μας ἀγκαλιὰ
νέβρου μ'ητρικὴ φωνιά.

Ἄς ἐξύψωνε τὸν νοῦ μου κάποιος οἰστρος ὕψηλός,
καὶ κυττάζοντας τριγύρω παλληκέρια διασηφόρα
τὴν ἀνάστασι νὰ ψάλλω τῆς πτωχῆς τῆς Ἀγγελῆς
καὶ νὰ πῶ πῶς ἦταν τότε καὶ νὰ πῶ πῶς εἶναι τώρα.

Τόκα μία τὸ ποτήρι
στῆς χαρῆς τὸ πικνηγύρι,
κι' ἂν ἐπάψαν τοῦ Κοδοῦργου τὰ θεριά τὴν Ἀγελῶ,
μὴ κανεὶς γιὰ τοῦτο κλείη καὶ μὴς ὄχιμα σὲ καλό.

Σήμερα χρυσῆς ἐλπίδες,
κι' ἀπὸ φλόγες κι' ἀίματα
τρεις Ἑλληνικαὶ πατρίδες
ὄγησαν μὲ τὰ φέμματ'α.

Χαῖρε χαῖρε, τραγουδιῶ,
μόνα μας Ἑλληνική...
Ἐξ' ἐνὶ πόλεις ἔδω,
Φιλιπούπολις ἐκεῖ.

Ἔτσι κι' ὁ παλῆς Αἰνείας ἔφερε μὲ τὸν πατέρα
τοὺς θεοὺς τοῦ τοῦς πατέρους εἰς τὸ Λέτιον μὴ μέρα.
Φάλετε τὴν Ἀγελῶ μας μὲ χοροὺς καὶ μὲ βρολιὰ...
τὰ θεμέλια τῆς βάζει τὸ παιδί τοῦ Βασιλῆφ.

Καὶ φωνά' ἡ θεῖα γῆ τῆς μεγάλης Ἰουδαίας :
πάντα τέτοια, Κωνσταντίνε,
θάρος πέρνε, θάρρος δίνε,
καὶ θεμέλιον ναοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας.

Ρίξε μάτι πατρικὸ
στάμωρα παιδιὰ τοῦ πόνου,
οὐ Διάδοχος τοῦ Θρόνου.

Καὶ κρῶσι πνευματικῶ,
στρατηλάτῃ Κωνσταντίνε,
στῆ γιορτῇ τῶν κέρνα πίνε.

Λάμπ' ἐπάνω στοὺς Ὀλύμπους ὄνειρο τῆς λεβεντιάς...
ρόδα γίνηκαν ἢ φλόγες τῆς Βουλγαρικῆς φωτιάς,
καὶ στὰ ρόδα αὐτὰ μὴ μέρα θὰ γλυκοκλοῦν τὰ πηδῶνα
μ'ητρικῆς ἀγάπης χρόνια.

Τόκα μία τὸ ποτήρι... πόσα δὲν βουρκνῶνουν μάτια,
πόσους λαχταροῦν ψυχὰς,
κι' βλοῖ κάνουν προσευχὰς
τὰ καλόμα τῶν προσφύγων δόξης νὰ γενοῦν παλάτια.

Μέθουσα κι' ἐγὼ, παιδιὰ,
κι' ἔλα κέρνα, παπαδιά.

Ἔθε πάντα νὰ δομῆθε σὰν ἐργατικὸ μελίσσι
δίχως κἀλπης πειρασμοῦ,
καὶ κανεὶς ἄς μὴ θελήσῃ
νὰ σπουδάσῃ τοὺς θεσμοῦς.

Τόκα μία... μὴν ἀκούτε μερικὸς ἠγήτορας,
ἀποφρεύγετε κι' ἐμένα καὶ τοὺς λάλους ρήτορας,
ποῦ προπάτορας Ξεθάβου καὶ σεπτὰς προμήτορας.

Μάθετε καὶ σεῖς ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ μὲ τὸν τραγογόνι
πῶς μὲ τὴν ρητορικὴ
τίποτα, παιδιὰ, δὲν βγαίνει
δίχως ὄπλο καὶ χακί.

Τόκα πάλι τὸ ποτήρι... χρόνος ἔργεται καλῶς...
ζῆτε πῶς ἀγαπημένα,
κι' αὐτοκίνητο κανένα
νὰ μὴ φαίνεται στοὺς ὄφθαλμοὺς τῆς μικρούλας Ἀγγελῆς.

Πίνω γιὰ τῆς τρεῖς πατρίδες, καὶ τῆς τρετῆς εὐελπίη
τῆς γαλιῆς μας ἢ χάρις
κι' ὁ λαμπρὸς τῆς καθελάρας,
ὅπου σκλάβους ἐσκαλκνῶναι καὶ πτωχοὺς ὑπερασπίζει.

Ἄη-Γεωργήδες ὕνετε, σταυροφόρους Κωνσταντίνους,
ἴδοτε πάρετε φιλιὰ,
καὶ στὴν Ἀγελῶ τὴν Νέαν μὴν ξεχάσετε κι' ἐμένας,
ποῦ σὲς κἀψαν τὴν παλάτι.

Καὶ μαρτύρους ποσειδάας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Χαρμόσυνα μ'ηνώματα... ξεκάνει δίχως ἄλλο
μ' ἐκπύσεις δλων τῶν εἰδῶν τὸ Λουβρο τὸ μεγάλο,
καὶ νῆο Λουβρο θὰ γενῆ, καὶ κόσμος θ' ἀπορήσῃ
ὅταν ἰδῆ κι' ἔδω τὸ Λουβρ, πῶναι καὶ στὸ Παρίσι,
μὲ πλοῦτον πολυποικίλων, μὲ πράγματα μυθωδῆ,
καὶ μ' ἀμείβεσις γυναικῶν καὶ μ' ἄλα τὰ χρειωδῆ.
Ὁ Βῆτα Κανελλόπουλος, ρέκτης καὶ κοτσονάτος,
τὸν ἀδελφὸν Νικόλωνα διαδεχθεὶς ἐσχάτως,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὸ νῆον Λουβρ ἀνοίγει,
καὶ γίνετ' ἐταιρεία
μὲ μιλοῦντα τρία,
κι' ἔμπρὸς εἰς τὸ ξεπούλημα, κι' ὁ χρόνος κατεπίγει.

Λεωνίδα τοῦ Κωστάκη μέγα Φροντιστήριον,
ποῦ σπουδῆς εὐσυνειδήτου πρέκειται μαρτύριον.